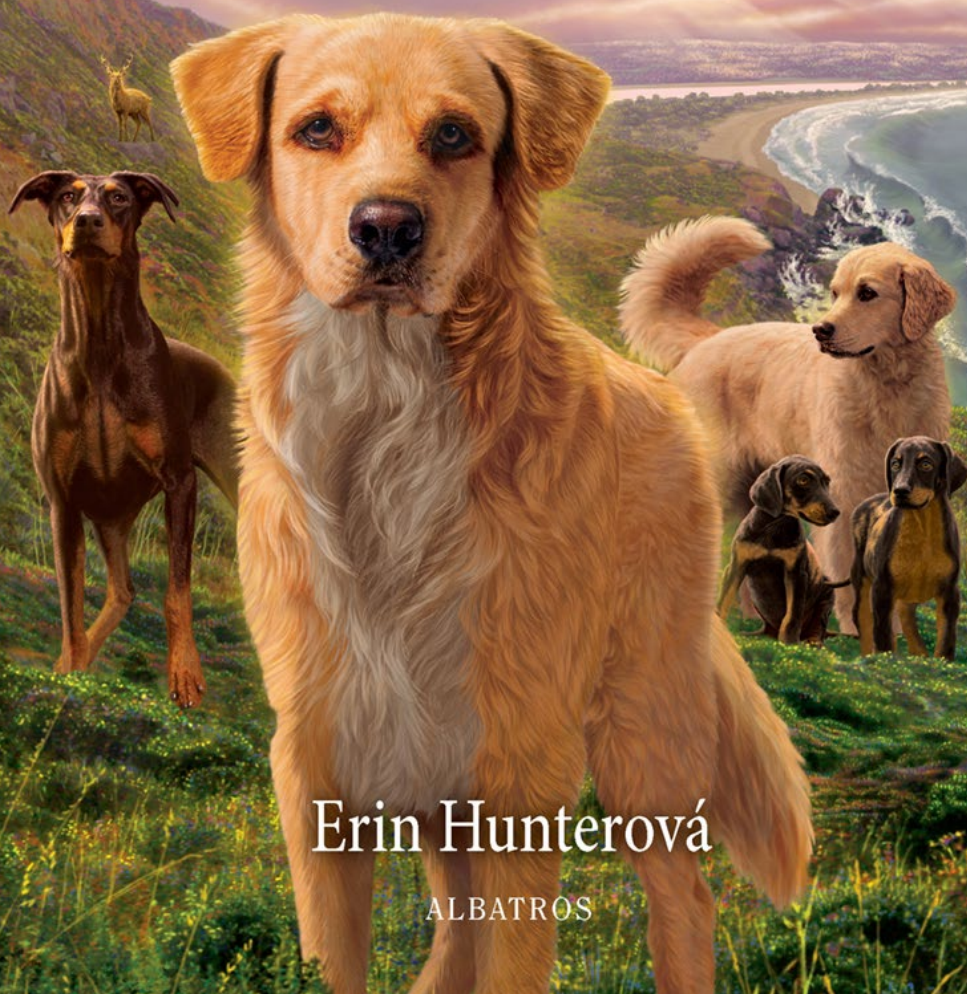

SOUMLAK

ZÁKON SMEČKY

POSLEDNÍ BITVA

Erin Hunterová

ALBATROS

Zákon smečky: Soumrak (6) Poslední bitva

Vyšlo také v tištěné verzi

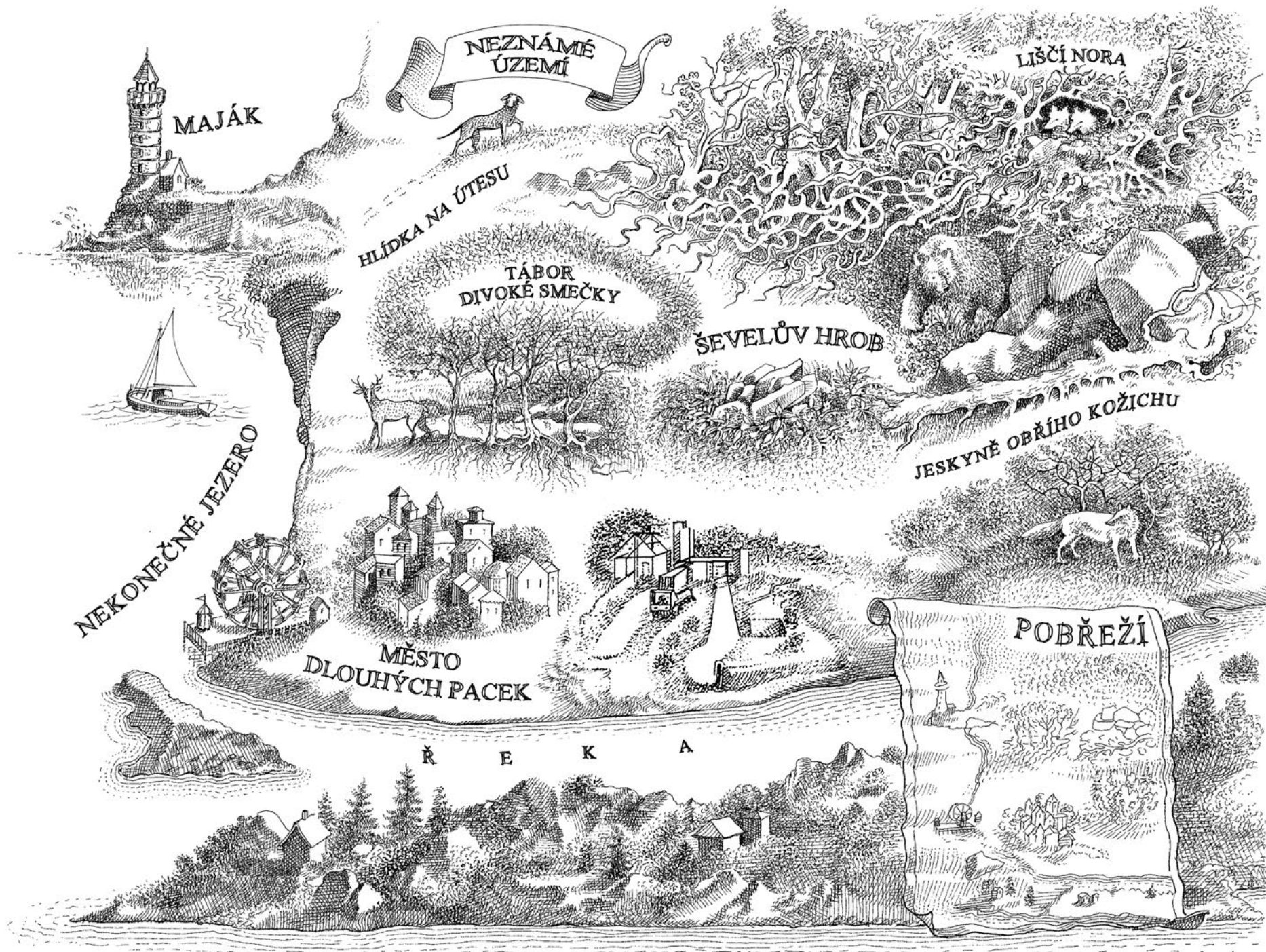
Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová
Zákon smečky: Soumrak (6) – Poslední bitva – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SOUMRAK
ZÁKON ŠMEČKY
POSLEDNÍ BITVA

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

Se zvláštním poděkováním Gillian Philipové,

věnováno Sarah Sleeperové

SEZNAM ČLENŮ SMEČKY

DIVOKÁ SMEČKA (podle postavení ve smečce)

Alfa – malá závodní fena s krátkou šedou srstí (známá také jako Hvězda)

Beta – zlatobílý pes s hustou srstí (známý také jako Štístko)

LOVCI

Snap – malá fena s hnědobílou srstí

Miky – hladkosrstý černobílý farmářský pes

HLÍDKAŘI

Luna – černobílá farmářská fena

Pajda – hnědý lovecký pes s černými skvrnami a chromou tlapkou

Daisy – malá bělosrstá fenka s hnědým ocáskem

Bríza – malá hnědá fenka s velkýma ušima a krátkou srstí

Zrzečka – malá fenka se zrzavou srstí

Brouk – černobílý chundelatý pes

Bodlina – černá chundelatá fena

Omega – malá dlouhosrstá bílá fenka (známá také jako Sluníčko)

ŠTĚŇATA

Chundelka – střapatá hnědá fenka

Lumpík – zlatý pejsek

Hryzalka – béžová fenka

Maličká – zlatá fenka se světlýma očima

SAMOTÁŘI

Bouře – tmavohnědá hlídací fena

ÚVOD

Doupě, ve kterém Lízinka odpočívala, bylo měkké a vystlané čerstvým mechem, který jí příjemně chladil packy a uši. Bylo to nesrovnatelné s tvrdou udusanou půdou pod domem v Psí ohradě. Lízinka netušila, že je vůbec možné ležet tak pohodlně, ale přesto se jí nedařilo usnout. Dlouze si povzdychla, zachvěla se, zahrabala se ještě hlouběji do měkkého mechu, zavřela oči a zkusila to znovu.

Nešlo to. Hlavičku měla plnou vjemů. Byla samozřejmě vděčná Divoké smečce, že ji a její bratry vzala mezi sebe, na druhou stranu však bylo zvláštní necítit vlhké dřevo nad hlavou a studenou hlínu pod bříškem. Ještě zvláštnější a podivuhodnější byly hvězdy třpytící se na černé obloze. Byly krásné, ale zároveň trochu děsivé. *Není nic mezi mnou a nebem. Svět je tak... velký.*

Lízinka upřela pohled na hvězdy shromážděné do nebeských smeček a srdíčko se jí rozbušilo vzrušením.

Konečně si přiznala, že zkrátka neusne. Protáhla se, opatrně nasála do nozder noční vzduch a vyplížila se z Martina doupěte.

Nervózně se rozhlédla po okolí. Ona a její bratři dlouho a bezmocně čekali schování pod Psím domem. Bylo úžasné se znovu nacházet ve společnosti dalších psů, ale zároveň se musela mít na pozoru – přesně to by jí určitě poradila maminka. Někteří z těchto nových psů, třeba Miky, Štístko nebo Marta, byli milí a přátelští a bez váhání přijali trojici malých štěňat do smečky. Jenže ti ostatní... ti ostatní se nezdáli z příchodu malých hlídacích psů nijak nadšeni.

Lízinka našlapovala tak potichu, jak dokázala, a obešla tenhle nový, neznámý tábor, jehož pachy jí připadaly stejně cizí jako všechno ostatní. V Psí ohradě všichni psi vydávali podobný zemitý pach. Psi z této smečky byli různí a stejně tak se lišily i jejich vůně. Martin pach byl vřelý a slaný, Štístko vydával silnou uklidňující vůni a malá bílá fenka jménem Sluníčko byla cítit po květinách, i když měla špinavý a zacuchaný kožíšek.

Pak tam byl ještě jeden silný pach, který se vznášel nad orosenou trávou, ostrý a nebezpečný. Lízinka začenichala, vykulila oči a cítila, jak se jí ježí srst na krku.

Prudce se otočila a sevělo se jí hrdlo, když se její pohled střetl s chladnými žlutými očima Alfy. Byl rozvalený před svým doupětem a sledoval každý její pohyb.

Vůdcem smečky nebyl hodný a laskavý Štístko, ale tenhle obrovský a děsivý půlvlk. Když Miky a Štístko přivedli Lízinku a její bratry do tábora, Alfa byl cokoliv, jen ne nadšený. Teď se v jeho pohledu mísilo nepřátelství se znechucením. Pod ohrnutým pyskem se na chvíli zaleskl dlouhý tesák.

Myslím, že nás tu moc dlouho nestrpí, pomyslela si Lízinka a zachvěla se. *Ale kam bychom šli, Vrtík, Bručoun a já? Kdo by se o nás postaral?*

Lízinka zůstala nehybně stát se zježenou srstí, zírala na půlvka a prudce, splašeně oddychovala. Přemýšlela, jaké by to bylo, kdyby Alfa změnil názor a postupně se s ní a jejími bratry spřátelil. Zasněně si představovala, jak si s nimi ten obří pes hraje, opatrně s nimi zápasí a učí je bojovat. Kdyby se vrátili hlídací psi a chtěli je odvést pryč, možná by se jim tenhle velký, silný Alfa postavil, bránil by svá nová štěňata a zahnal by hlídací psy na útěk. *Nikdo neublíží štěňatům z mé smečky!* štěkal by za nimi.

Lízinka toužila po tom, aby se jí tohle přání splnilo. *Snad se nám ho podaří obměkčit. Možná že když se budeme chovat tak, jak nás učila maminka, když budeme hodní psi a budeme stavět zájmy smečky nad ty svoje... bude to stačit?*

Vzápětí si ale všimla záblesku v jeho žlutých očích a také jeho velkých vyceněných zubů a začala mít tušení, že to stačit nebude.

Cítila, jak se jí svírá břicho. Půvlk se sice nepohnul, ale jeho upřený zlostný pohled byl dostatečně výmluvný. Lízinka věděla, že by na ni nejraději zavrčel: *Jednou hlídací pes, navždy hlídací pes.*

Navždy zlý pes.

Lízinka začala pomalu a opatrně couvat. Mohla by se vrátit do Martina doupěte a lehnout si vedle svých bratrů. Byla by tam v bezpečí, alespoň pro tuto noc, chráněná velkou přátelskou fenou, která přijala trojici štěňat, jako by byla její vlastní.

Když se otočila, všimla si, že na ni z temnoty hledí další pár očí. Nebyly bledé a žluté jako ty Alfovy, nýbrž tmavé a nazlátle hnědé.

Lízinka sebou polekaně trhla, ale vzápětí si uvědomila, že v tom pohledu není nic z půvlkovy zloby. *To je Štístkova sestra*, uvědomila si. *Bella*. Byli si tak podobní, se stejnou zlatou srstí a něžnými očima. Možná tím jejich podobnost nekončila.

Bella se rozhodně netvářila nepřátelsky. Pohnula hlavou v gestu, které mohlo být pozvánkou. Lízinka nervózně vykročila jejím směrem. *Opravdu chce, abych šla za ní? Vždyť mě nezná, jsem pro ni jenom cizí hlídací štěně...*

Přesto šla dál a Bella proti tomu nijak neprotestovala. Lízinka se zhluboka nadechla a lehla si vedle velké feny, ale ne tak blízko, aby se jí dotkla. Bella stále nic nenamítala a Lízinka se trochu uvolnila.

Najednou měla těžká víčka. Bella byla tak blízko, že Lízinka slyšela pravidelný tlukot jejího srdce. Malá fenka cítila, jak se jí pomalu zmocňuje příjemný hřejivý pocit. *Tady jsem v bezpečí stejně jako s Martou.* Bella byla klidná, pomalu a zhluboka oddychovala a nezdálo se, že by byla jakkoliv napjatá. *Nemá strach ani se nezlobí,* pomyslela si Lízinka s obrovskou úlevou. *Přijala mě.*

Bylo tak uklidňující vědět, že ne všichni psi jsou vůči ní, Bručounovi a Vrtíkovi podezíraví. *Myslím, že bych teď dokázala usnout,* pomyslela si Lízinka těsně předtím, než se tak skutečně stalo.

Možná v téhle smečce přece jenom najdeme nový domov.

KAPITOLA PRVNÍ

Měkké doupě, chladivý mech pod packami...

Bouři prolétla hlavou dávná vzpomínka, aniž by si k ní dokázala vybavit něco konkrétního. Detaily před ní zmizely jako králík v hustém podrostu. *Bylo to tak dávno. Byla jsem ještě štěně. Byla jsem s Divokou smečkou sotva jeden den.*

Utrápená Bouře prudce zvedla hlavu a zahleděla se do přítmi. Byla unavená, ale přesto se nedokázala uvolnit, natož usnout. Udělali z ní vězně! Sice ležela v nejlepším doupěti v táboře Divočké smečky, ale byla tam proti své vůli.

Otočila se a rozhlédla se po doupěti, ve kterém strávila celé ne-slunce. Teď už svítalo a skrz větve dovnitř pronikaly slabé paprsky Slunečního psa. Doupě patřilo Hvězdě a Štístkovi, a protože ti dva byli Alfou a Betou smečky, nebylo to zdaleka to nejhorší místo, kam ji mohli zavřít. Přítomnost bdělých hlídačů na druhé straně zataraseného vchodu jí však neustále připomínala, že není svobodná. Poznávala jejich pachy – malá průzkumnice Zrzečka a Luna. Kdysi to byly její kamarádky, ale teď na ni odmítaly pro-

mluvit. Bouře slyšela, jak dýchají a občas si něco šeptají, a když nastražila uši, zaznamenala i třetího psa na druhé straně doupěte. Slyšela zašustění trávy, kdykoliv přeshlápl. *To bude nejspíš Brouk*, pomyslela si. Divoká smečka očividně nenechávala nic náhodě, ne teď, když byli přesvědčeni, že Bouře je ten zlý pes, který smečce způsobil tolik trápení.

Bouře se postupně smířila s tím, že ji její bývalá smečka považuje za zrádkyni čistě proto, že je hlídací fena. Pořád však šlo o psy, které měla natolik ráda, že neměla jinou možnost než se vrátit a varovat je před skutečnou zrádkyní. Bríza už toho napáchala dost – zabila malého bezbranného Ševela, zabila velkého silného Bruna, pokusila se zabít Lunu svržením z útesu a potom na ni shodila kameny, když to nevyšlo, a nastražila do jídla úlomky čirého kamene, které se pak zabodly Pajdovi do tlamy. Nejhorší však bylo, že se pokusila utopit Štístkova a Hvězdina štěňata v Nekonečném jezeru. Bouři se sevřel žaludek při představě, že Bríza nakonec uspěje. Nemohla dopustit, aby se malým pejskům něco stalo, a proto se vrátila, aby varovala smečku před hrozícím nebezpečím.

Divoká smečka jí však neuvěřila. Možná to bylo marné. Možná neexistovala šance je přesvědčit. Bouře přemýšlela, jestli neobětovala svou svobodu a možná i svůj život nadarmo.

Možná se neměla vracet.

Ne. Neměla jsem jinou možnost. Musela jsem je varovat. Bouře by si nikdy neodpustila, pokud by to alespoň nezkusila. *Ale co mám teď dělat?*

Bríza byla příliš chytrá, příliš mazaná. Když se s ní Bouře předchozího dne střetla na mýtině v lese, Bríza ji naschvál vyprovoko-

vala a ke všemu se přiznala, jen aby psi z Divoké smečky vzápětí dorazili na paseku a našli tam rozzuřenou Bouři stojící nad bezbrannou menší fenou. Bouře tak nakráčela přímo do pasti, kterou na ni Bríza nastražila.

Když ji smečka obklíčila a dovedla do tábora, věci nabraly ještě horší spád. Bríza navrhla, že by mohli Bouři oslepit, aby nemohla páchat další zlo. Hvězda tu myšlenku odmítla, ale Bouře věděla, že Alfa ještě může názor změnit.

Cítila, jak jí splašeně buší srdce. Dokázala by přežít, slepá a bez smečky? A dokázala by Hvězda žít s vědomím, že nechala znetvořit nevinnou fenu?

Musím je přesvědčit. Kvůli sobě i kvůli nim. Smečka si musí uvědomit, že tím nebezpečím nejsem já.

Od vchodu se ozvalo zašustění a Bouře se prudce otočila. Někdo částečně odsunul změt větvíček a stonků a vzniklou škvírou se do doupěte protáhlo malé bílé tělíčko.

„Sluníčko!“ Bouře se upřímně rozveselila při pohledu na chundelatou Omegu.

Sluníčko položila na zem půl králíka, natáhla se za sebe a přidala k němu trs mechu nasáklého vodou. „Ahoj, Bouře,“ zašeptala a zavrtěla chlupatým ocáskem.

„Děkuju,“ řekla Bouře vděčně.

Sluníčko se nervózně ohlédla. „Říkali, že se s tebou nemám vybavovat,“ hlesla, „ale ty víš, že ti věřím, vid? Tomu, cos říkala o Bríze. Mluvila jsem s několika dalšími a nejsem jediná. Nejsi sama, Bouře. Buď silná.“

Ach, Sluníčko. Bouři zaplavil hřejivý pocit náklonnosti a vděku. Zoufalá beznaděj, která jí ještě před chvílí svírala hrdlo, částečně

ustoupila, stejně jako tíživá únava a rezignace a vystřídalo je nové odhodlání. *Všechno ještě není ztraceno. Ne když mám Sluníčko na své straně!*

„Budu,“ přikývla. „Slibuju, že zůstanu silná, Sluníčko. Kvůli tobě. Kvůli celé smečce.“

Omega zuřivě zavrtěla ocáskem a Bouře si na okamžik vychutnala ten dlouho nepoznaný pocit sounáležitosti. Stačil jí však jediný pohled přes hlavu malé Omegy, aby se jí opět sevřelo srdce. Ve vzduchu visela nedůvěra a nepřátelství psů hlídkujících venku před doupětem.

Sluníčko se přikradla blíž k Bouři a tiše pokračovala: „Všichni nejsou na Brízíně straně. Ještě chvíli to vydrž, Bouře. Alfa tě brzo pustí ven a budeš jim moct všechno říct. Ty je přesvědčíš, o tom nepochybuju!“

To, že všichni nejsou na Brízíně straně, nebylo špatné. Zároveň to ale znamenalo, že někteří na její straně *jsou*. Což bolelo. Bylo těžké přijmout, že někteří psi z její staré smečky, někteří její *přátelé*, věřili více Bríze než jí. Co si o ní asi myslí? *Že jsem zlá. Zrádkyně, která se neštítí zabít své přátele a nevinná štěňata. Možná si myslí, že si zasloužím přijít o zrak...*

Ne, takhle nemohla přemýšlet. Část smečky byla na její straně a důvěrovala jí. Musela se držet téhle myšlenky, ne té druhé.

Bouři se zatajil dech. „Kdo, Sluníčko? Kdo je na mojí straně? Kolik jich je?“

Sluníčko se znovu nervózně ohlédla směrem k východu a zavrtěla hlavičkou. „Neměla bych. Promiň. Prostě jim řekni pravdu, Bouře, a snaž se zůstat v klidu. Všechno dobře dopadne. Víím, že to zvládneš!“

„Tak dobře, Sluníčko.“ Bouře jí rychle a nenápadně olízla ouško. „Ale dávej si na Brízu pozor, rozumíš? Je to blázen. Je šílená jako králík na jaře, akorát mnohem nebezpečnější. Kdyby zjistila, že jsi na mojí straně...“ Bouře zaváhala a zhluboka se nadechla. „Bríze stačí i mnohem menší důvod k tomu, aby zabíjela.“

Sluníčko vytřeštila oči. „Bouře, já mám strach,“ zašeptala.

„Neboj, Sluníčko. Udělám všechno, co budu moct, abych ji zastavila,“ řekla Bouře a něžně do ní stouchla čenichem. „Ale dokud tady budu uvězněná, nezmůžu nic. Buď opatrná, prosím.“

„Budu, budu,“ přikývla malá fenka horlivě. „Už musím jít. Pro-miň, Bouře. Za všechno.“

Bouře se dívala, jak se Omega souká ven z doupěte, a po zádech jí přejížděl mráz. *Nepřežila bych, kdyby se Sluníčku něco stalo.* Omega byla maličká a nebyla to žádná lovkyně nebo hlídkařka. Proti Bríze by neměla šanci.

Ukázalo se však, že Sluníčko měla pravdu – zanedlouho se opět odsunuly větve blokující východ a do šera v doupěti nakoukly Luna a Zrzečka.

„Půjdeš s námi, Bouře,“ oznámila jí Zrzečka suše. „A o nic se nepokoušej. Stojí tu celá smečka a na jednu hlídací fenu je nás víc než dost.“

Bouře si prohlédla jejich známé tváře, pohlédla do Luniných modrých i do Zrzeččiných hnědých očí, ale nedokázala z jejich výrazů nic vyčíst. Ztěžka polkla a následovala své věznitelky ven z doupěte.

Venku se na okamžik zastavila, zamrkala a počkala, až se její zrak přizpůsobí dennímu světlu. Smečka v poslední době zažila nejedno trápení, ale její tábor byl pořád stejně krásný – stinný,

zelený a chráněný kruhem stromů. Listí stromů se lesklo v paprscích Slunečního psa, stejně jako hladina jezírka, která se třpytila v dálce mezi kmeny borovic.

Přesto se zde Bouře necítila jako doma. Ne tentokrát. Smečka okolo ní stála v tichém kruhu a Bouře těkala očima z jednoho psa na druhého v zoufalé snaze najít nějakou známku toho, kdo je její spojenec a kdo nepřítel. Jejich tváře byly nečitelné. Uhnula Daisy před jejím prohledem z nenávisti, nebo z lítosti? Tváří se Bodlina tak rozzlobeně kvůli tomu, že se tu děje nespravedlnost, nebo proto, že před ní stojí ztělesněné zlo?

Bylo to marné. Bouře neměla sílu na to, aby se dál pokoušela rozluštit, co si kdo myslí. Přestože ji tížil strach, nesklopila oči. *Nechci vypadat provinile. Jsem přece nevinná a nemám co skrývat. Zato Bríza...*

Konečně pohlédla na hnědou fenu. Bríza měla svůj obvyklý něžný výraz a seděla obklopena štěňaty. Jen Maličká stála kousek stranou od svých sourozenců. Bouře se zděsila. Smečka očividně stále důvěrovala Bríze natolik, že ji nechala poblíž štěňat. Maličká se dívala Bouři do očí, zatímco ostatní tři pejsci uhýbali pohledem a něco si mezi sebou šeptali, příliš potichu na to, aby Bouře rozeznala slova.

Jestli štěňata pořád Bríze důvěřují, hrozí jim obrovské nebezpečí.

Hvězda ji vytrhla z temných myšlenek. Štíhlá Alfa elegantním krokem předstoupila před smečku, zvedla hlavu a přejela shromážděné psy pohledem. Všichni ztichli a nastražili uši.

„Učinila jsem rozhodnutí,“ oznámila Hvězda zvucným hlasem a s přísným výrazem ve tváři. „Oslepení nepřipadá v úvahu. Je to v rozporu s hodnotami této smečky.“

Bouři zaplavila taková úleva, až se jí z toho zatočila hlava. Do této chvíle si neuvědomila, jaký měla strach, že Hvězda nakonec vyhoví Brízíně návrhu.

„A teď k tomu, co bude následovat,“ pokračovala Hvězda. „Potřebujeme více informací. Beta a já si proto znovu pečlivě vyslechneme Bouřino obvinění, stejně jako Brízinu obhajobu.“ Hvězda krátce kývla na Štístka, svého druha a Betu smečky. „To je pro tuto chvíli vše. Mrzí mě, že vám toho nemohu říct více. Trápí mě, že nemohu věřit své vlastní smečce, ale jsem vaše Alfa a mým úkolem je zajistit vaše bezpečí, a to právě teď dělám. Bude nejlepší, když vše prozatím zůstane jen mezi mnou a Štístkem.“

Bouře pocítila novou naději při pohledu na Hvězdinu klidnou, vážnou tvář. *Věřím jí.* A když Štístko a Hvězda vyslechnou Hraba a Jespu, dva psy, kteří žili s Běsem, než se přidali k Divoké smečce, získají svědectví, které podpoří Bouřina slova. Právě Jespa a Hrab potvrdili všechny její obavy a podezření ohledně Brízy, když jí vyprávěli příběhy o tom, jak zvláště se chovala pod Běsovým vedením. Jenže Jespa a Hrab nedávno opustili smečku a založili si nový tábor společně s Hvozdem a Střelou. Jejich svědectví bude Bouři k ničemu, pokud je Štístko a Hvězda nenajdou a pokud nebudou chtít mluvit s vůdci své staré smečky, se kterou teď museli soupeřit o území.

Bouři však příjemně zamravenčilo v kožichu, když si uvědomila, že Alfa a Beta nezjistí nic, co by mohlo obnovit jejich dřívější důvěru v Brízu. *Nemá žádné důkazy o své nevině – protože nevinná není.*

Obrátila pohled směrem ke štěňatům a ihned si všimla prudkého pohybu za Hryzalkou. Bouře zalapala po dechu – Bríza se

vrhla zezadu na malé štěně s vyceněnými tesáky a šíleným leskem v jindy tak něžných hnědých očích. Zuřivě chňapla Hryzalce po krku.

Bouře s náhlým přívalem hrůzy a hněvu odstrčila své strážkyně, vrhla se na Brízu a srazila ji k zemi.

Smečka začala zuřivě štěkat a výt. Bouře sklonila pohled k feně, která se trásla pod jejími packami, a ihned si uvědomila, jak obrovskou chybu udělala.

Bríza měla vytrěštěné oči, až jí svítila bělma, a krčila se jako vyděšený králík zahnaný do úzkých. „Bouře! Bouře, co to děláš?“ zakníkala chraplavě. „Neubližuj mi! Prosím!“

Bouře se ohlédla. Hryzalka byla nezraněná a společně se svými sourozenci rychle ustupovala a nevěřicně zírala. Štěňata o sebe zakopávala ve snaze dostat se co nejdál od Bouře a nakonec se schovala za Zrzečku a Mikyho.

Bríza se jí nechystala ublížit. Byla to jenom taková finta, byla to další past...

Bouři se prudce sevřelo břicho, když jí došlo, co se stalo. Rychle se rozhlédla po rozčilené smečce. „Copak jste to neviděli? Hvězdo, Bríza se chystala napadnout Hryzalku! Viděla jsem, jak...“

Její slova se ztratila v hlasitém štěkotu smečky. Vzápětí se ozvala Alfa. „Ticho! Všichni zmlkňte!“ Alfa se tázavě rozhlédla po ostatních psech a nakonec se podívala na Bouři. V očích měla náznak lítosti a hněvu. „Nikdo nic neviděl,“ pronesla tiše.

„Tohle už je vrchol!“ zakvílela zděšená Bríza s penou u tlamy. „Alfo, copak to nechápeš? Chudák Bouře má halucinace a vidí věci, které tam nejsou! To by všechno vysvětlovalo! To proto zabi-

la Ševela a Bruna... ach, ti ubozí psi. A chudák Bouře prostě neumí rozlišit..."

„Ty!“ zaštěkala jí Bouře do tváře. „Ty hnusná, odporná a taky vychytralá..."

„To stačí!“ Štístko skočil před Bouři, uši stažené dozadu. Přidali se k němu také Miky a Brouk, vycenili zuby a společně zatlačili Bouři zpět.

„Nedělej další problémy,“ zavrčel Miky.

„Ustup! Dělej!“ dorážel Brouk s agresivním výrazem. Bouře cítila na čenichu jeho horký dech.

„Co to děláš?“ štekla Štístko a propálil ji pohledem.

Zbytek smečky nafal a vyl, někteří se nervózně točili na místě. Sluníčko smutně kňučela a chodila sem a tam. Bríza mezitím předstírala, že se dokáže sotva zvednout na nohy, jako by byla těžce zraněná, a hlasitě kňučela v hraném zděšení.

Bouře se uprostřed všeho toho zmatku a hluku nezmohla na odpor. Teď na ni doráželi Štístko, Miky a Luna a nutili ji couvat směrem k doupěti – směrem k jejímu vězení. Zatímco klopýtala pozpátku, zahlédla Brízu, jak se s nevinným, vyděšeným výrazem nechává utěšovat zbytkem smečky.

„Nesmíte jí to mít za zlé,“ zakňučela slabě. „Chudinka zešléla... ty její sny... ty věci, co vidí... nemá to v hlavě v pořádku..."

Bouře už to nemohla vydržet. „Miky!“ štekla. „Štístko! Nevěřte jí! Já to viděla! Nesmíte ji nechat samotnou se štěňaty! Prosím!“

Nemělo to cenu. Napůl ji dovedli a napůl dotlačili do doupěte, znovu zatarasili východ větvemi a nechali ji o samotě v šeru. Bouře se trásla po celém těle a namáhavě oddychovala.

Nemůžu se prolámat ven a bránit se. To nesmím. Proti celé smeč-

ce by skutečně neměla šanci, a navíc nemohla riskovat, že by v zápalu boje někomu skutečně ublížila. Zprv by to nepřenesla přes srdce, zadruhé by tím jen potvrdila Bríziny lži. Už zase.

Štěkání zvenčí utichlo a Bouře pochopila, že shromáždění bylo u konce. Psi odcházeli z mýtiny a rozrušeně spolu rozmlouvali, ale Bouře slyšela jen ty nejbližší hlasy.

„Možná by přece jenom bylo nejlepší ji oslepit,“ říkala Zrzečka.

Luna si dlouze a smutně povzdychla. „Je to strašná představa, ale myslím, že Hvězda musí své rozhodnutí ještě zvážit.“

Bouře už se nedokázala udržet na nohou a svalila se do měkkého listí a mechu, kterým bylo doupě vystlané.

Bouře, ty jsi tak hloupá. Kolikrát jí ještě naletíš?

Zrádkyně byla pořád venku na svobodě a mohla si dělat, co se jí zlíbilo. Mohla ublížit štěňatům Štístka a Hvězdy...

Bouře si položila hlavu na tlapy a cítila narůstající beznaděj. *Proč musím vždycky napřed jednat a přemýšlím až potom? Mohla jsem zaštěkat na poplach. Mohla jsem varovat smečku, že je Hryzal-ka v nebezpečí. Místo toho jsem se rovnou vrhla na Brízu jako ten největší hlupák.*

Prohrála jsem... a kvůli mojí hlídací povaze nejspíš prohrála i celá smečka!

KAPITOLA DRUHÁ

Bouře měla zastřenou mysl i zrak, byla celá malátná a uvědomila si, že se jí přece jen podařilo usnout. V doupěti bylo stále stejně příšeří jako předtím, ale Bouře měla dojem, že těch několik paprsků Slunečního psa, které pronikaly dovnitř skrz mezery ve větvích, se sklání pod jiným úhlem. Zamrkala a prudce se oklepala.

Něco bylo jinak. Ne světlo, ale samotný vzduch...

Bouře se otočila a vytřeštila oči. Nemýlila se, vzduch v doupěti byl svěží a vlhý, protože v keři, který tvořil zadní stěnu, najednou zela díra. Bouře začenichala a rozeznala vůni borovic a šalvěje ve slabém vánku, jenž tiše proudil dovnitř.

Vstala, udělal krok směrem k otvoru ve stěně, potom druhý. Srdce se jí rozbušilo novou nadějí. *Můžu ven! Můžu odtud prostě odejít! Můžu se zachránit!*

Nějaký hlubší instinkt ji však přinutil se zarazit a zůstat stát s vyplazeným jazykem a hlavou plnou protichůdných myšlenek. Ta díra byla její cestou na svobodu a všechny svaly se jí napínaly touhou se rozběhnout ven.

Jenže to byl špatný nápad – *strašně* špatný nápad. Díra sice byla dost velká, aby se Bouře protáhla ven, ale smečka by si během několika okamžiků všimla jejího zmizení. Pronásledovali by ji, nepochybně by ji dopadli, a i kdyby se jí nějakým zázrakem a za pomoci Psích duchů podařilo uniknout, akorát by tím utvrdila Divokou smečku v tom, že je zrádná, mazaná a zlá fena. V případě dopadení by zase Hvězda možná usoudila, že skutečně nemá jinou možnost než Bouři připravit o zrak.

Kdyby utekla, štěňatům by pořád hrozilo nebezpečí. Její předchozí zoufalá snaha by přišla vniveč.

Bouře se otrásla. Musela posbírat veškerou vůli, aby se donutila ustoupit od díry, a pro jistotu se k ní ještě otočila zády. Ke konci oddychovala jako po dlouhém běhu.

Větrní psi ji lechtali svým dechem, štípali ji a čechrali srst, jako by ji sváděli k tomu, aby šla ven a proběhla se s nimi, volná jako pták. Jejich studené zuby tahaly fenu za ocas a uši. *Že nás nechytíš, Bouře!* Cítila jejich přítomnost na druhé straně keře. Doupě bylo stísněné, temné a dusivé. Tam venku byla otevřená krajina, lesy, dlouhé louky, po kterých by se mohla rozběhnout a...

Ne! Bouře zavrčela na otvor v keři, chytila do zubů první větev a zatáhla, potom další a další. Dřevo praskalo, listí šustilo a Bouře se přinutila nespěchat, postupovat pomalu a hlavně *potichu*. Srdce jí divoce bušilo. *Hlavně sem nikdo nechodte. Hlavně mě nenechtejte u díry ve stěně.* S pocitem rozechvělé frustrace vrátila všechny větve zhruba na původní místo. S tou poslední zmizelo i světlo a ten dráždivý, lákavý vánek.

Bouře si zhluboka oddychla, odstoupila a prohlédla si výsledek své práce. Místo, kde ještě před chvílí zela díra, vypadalo nápad-

